

РЕШЕНИЕ

№ 1001

гр. София, 17.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 20.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **13515** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ вр. с чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Р. А., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Р., срещу Заповед рег. № 5364з-1899 от 27.12.2018 г., издадена от директора на дирекция “Миграция” – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр.3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/.

Настоящото производство е образувано в изпълнение на решение № 16048/26.11.2019 г. на Върховен административен съд (ВАС), постановено по адм. дело № 8283/2019 г., с което е отменено решение № 3512/27.05.2019 г., постановено по адм. дело № 1074/2019 г. по описа на АССГ.

В жалбата се посочва, че обжалваната заповед е издадена в противоречие с разпоредбите на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ и чл. 15, § 5 от Директивата за връщането. Твърди се, че въпреки наличното забавяне в получаване на необходими документи, административният орган следва да докаже, че това забавяне ще е възможно да бъде преодоляно в рамките на следващите 6 месеца, както и че извършва активни действия в тази посока. Посочва се също, че административният орган не е съобразил и изключително нестабилното психическо състояние на лицето, влошено през последните месеци на задържане. Иска се обжалваната заповед да бъде отменена и настаняването в СДВНЧ да бъде прекратено. В хода на устните състезания по делото процесуалният представител на жалбоподателя – адв. И., моли жалбата да бъде

уважена като излага подробни аргументи, че до настоящия момент, наложената ПАМ не е изпълнена, а необходимо условие при продължаване на срока е да се докаже, че съществува разумна възможност чужденецът да бъде изведен в рамките на допълнително постановление срок.

Ответникът - директор на Дирекция „Миграция“, не изразява становище по жалбата. Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна: От данните по административната преписка се установява, че с Решение № 14311/28.12.2017 г., издадено от председателя на ДАБ-МС, на Р. А. е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано по съдебен ред, като жалбата е отхвърлена с решение № 1066/22.02.2017 г., постановено по адм. д. 951/2017 по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 13461/07.11.2017 г., постановено по адм.д. 3703/2017 г. по описа на ВАС.

На неустановена дата лицето е напуснало страната нелегално, като с телеграма № 7063/09.03.2018 г. чужденецът е обявен за общодържавно издирване.

На 10.07.2018 г. е извършен трансфер на Р. А. от Германия в България. На същата дата е принудително настанено в СДВНЧ на основание Заповед № 5364з-942/10.07.2018 г. на директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, издадена на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, във връзка с организиране изпълнението на Заповед № УРИ 4518 ОЧ-940/24.07.2016 г. на началник на ГПУ - Брегово, с която на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Р. България“.

С оспорената в настоящото производство Заповед № УРИ 5364з-1899/27.12.2018 г. на директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ, до отпадане на обстоятелствата по ал. 6 на чл. 44 от ЗЧРБ, но не повече от шест месеца, считано от 10.01.2019 г. Продължаването на настаняването е извършено с цел обезпечаване изпълнението на Заповед № УРИ 4518 ОЧ-940/24.07.2016 г. на началника на ГПУ-Брегово, с която е приложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ „принудително отвеждане до границата на страната“. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 10.01.2019 г.

За да мотивира налагането на ПАМ административният орган се е позовал на предложение рег. № 5364р-23212 от 27.12.2018 г., в което е посочено, че Р. А. е настанен в СДВНЧ на 10.07.2018 г. във връзка със Заповед № УРИ 4518 ОЧ-940/24.07.2016 г. на началника на ГПУ-Брегово. С чужденеца са провеждани многократно беседи от служители на дирекция „Миграция“, с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но Р. А. категорично отказва да се завърне в родината си и не е попълнил декларация за доброволно завръщане. Посочено е, че принудителното извеждане на чужденеца е свързано с установяване и потвърждаване на неговата самоличност и издаване на документ за задгранично пътуване от посолството на И., но това касае само чужденци, заявили желанието си за доброволно завръщане. Прието е, че е налице хипотезата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ „опасност лицето да се укрие“, като е взето предвид поведението на чужденеца, преминал държавната граница не през определените за това места, липсата на документи за самоличност, по които да бъде идентифициран и издирен, липсата на семейство, което повишава мобилността му. Изложено е още, че чужденецът няма близки и каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде локализиран, няма

данни да притежава средства за издръжка, нито е декларирал адрес, на който пребивава. Предвид изтичането на срока за принудително настаняване на 10.01.2019 г., е предложено срокът да бъде продължен.

В настоящото производство жалбоподателят представя призовка от Дирекция Миграция, връчена му на 14.01.2020 г., като заявява, че получаването ѝ сочи, че е в непрекъснат контакт с властите и не прави опити да се укрие. От служебна бележка рег. № 10540р-12240/30.12.2019 г., издадена от началник отдел СДВНЧ С., се установява, че сроковете за настаняване на чужденеца в СДВНЧ са изтекли и той е освободен. Р. А. не е предоставил адрес, на който ще пребивава, а е посочил мобилен телефон за връзка.

При така установените факти, Административен съд София-град приема следното от правна страна:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ, от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция „Миграция“, в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Изложени са фактически и правни основания за издаването ѝ, като органът изрично се е позовал на предложение рег. № 5364р-23212 от 27.12.2018 г., за да приеме, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ. В посоченото предложение, към което препраща заповедта, се съдържа подробно изложение на относимите факти, както и мотиви за продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца. Оспорената заповед противоречи на материалния закон и на целите му, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на разрешенния срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Сходна е уредбата и в чл. 15 (б) Директива 2008/115/ЕО: „Държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, независимо от положените от тях разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни.“. Разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115 изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения, или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ регламентира, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

От доказателствата по делото се установява по несъмнен начин, че Р. А. няма валиден

документ за завръщане в страната си по произход, не оказва съдействие на компетентните органи за организиране на извеждането му и отказва да се върне доброволно в страната си по произход, нито посочва трета сигурна страна. Отказът на жалбоподателя да попълни декларация за доброволно завръщане се явява пречка посолството на И. да му издаде необходимите документи за пътуване. В приложеното по делото предложение с рег. № 5364р-23212 от 27.12.2018 г. е изрично посочено, че посолството на И. издава документи за задгранично пътуване само на чужденци, които са заявили желанието си за доброволно завръщане. Следователно липсата на съгласие у жалбоподателя да се завърне доброволно в И. се явява сериозна пречка за изпълнение на принудителната мярка „принудително отвеждане до границите на РБ“, т.е. без неговото съгласие наложената мярка обективно не би могла да бъде изпълнена, тъй като посолството на И. съдейства за установяване на самоличността и издаване на документи само на граждани, които доброволно декларират, че желаят да се завърнат. С оглед на установеното, действията на компетентните органи в рамките на продължения 6 месечен срок, макар да са обективно единствените възможни, реално не биха могли да доведат до търсения резултат – извеждането на чужденеца от територията на България. Това води до извод, че не е била налице разумна възможност за извеждането на Р. А. в продължения с оспорения акт срок, тъй като същият не е декларирал желание да се завърне доброволно, а и не се установява наличие на обосновано очакване жалбоподателят да предостави такова съгласие.

Поради изложеното настоящият съдебен състав приема, че към датата на издаване на заповедта не са били изпълнени материалноправните предпоставки за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, предвидени в чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ и в чл. 15 (б) Директива 2008/115/ЕО. В случая невъзможността в рамките на срока да бъде изпълнена наложената мярка води до извод, че постановеното удължаване на срока на принудителното настаняване е лишено от смисъл, защото то е законово оправдано само до тогава, докато е налице обективна възможност връщането да бъде осъществено. Това прави продължаването на престоя на Р. А. в СДВНЧ лишено от своята законна цел – да се извърши процеса по извеждане.

Поради изложеното оспорената заповед следва да се отмени, като издадена в нарушение на материалния закон и целите му.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. А., гражданин на И., с ЛНЧ [ЕГН], Заповед рег. № 5364з-1899 от 27.12.2018 г., издадена от директора на дирекция “Миграция” – МВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 44, ал. 8, изр.3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

